

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Sžf/23/2012
Identifikačné číslo spisu:	3011200473
Dátum vydania rozhodnutia:	26.03.2013
Meno a priezvisko:	Mgr. Peter Melicher
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:3011200473.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a členov senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a Mgr. Petra Melichera, v právnej veci žalobcu: GGE distribúcia, s.r.o., IČO: 36 849 901, Robotnícka, Považská Bystrica, právne zastúpený JUDr. Luciou Bušfy, AK so sídlom A. Hlinku 36/9, Považská Bystrica, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom v Banskej Bystrici, Lazovná ul. č. 63, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/226/8459-61404/2011/990618-r z 2. júna 2011, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 11S/68/2011-39 zo dňa 21. februára 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 11S/68/2011-39 zo dňa 21. februára 2012, p o t v r d z u j e.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Rozsudkom krajského súdu bola z dôvodu podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietnutá žaloba, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného č. I/226/8459-61404/2011/990618-r z 2. júna 2011, ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Považská Bystrica č. 670/230/4804/11/Kav z 3. februára 2011, ktorým bol žalobcovi znížený nadmerný odpočet DPH za III. štvrťrok 2009 zo sumy 382 634,88 euro na sumu 288 027,68 euro podľa § 44 ods. 6 písm. b/ bod 1. zákona č. 511/992 Zb. o správe daní (ďalej len „zákon o správe daní“). Žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

Krajský súd preskúmal napadnuté rozhodnutie a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe, oboznámil sa s obsahom administratívneho spisu a jednohlasne dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná, lebo rozhodnutie a postup správnych orgánov boli v súlade so zákonom.

Predmetom preskúmania bolo rozhodnutie správneho orgánu, ktorým bol žalobcovi znížený nadmerný odpočet DPH za III. štvrťrok 2009 zo sumy 382 634,88 euro na sumu 288 027,68 euro podľa § 44 ods.

6 písm. b/ bod 1. zákona o správe daní.

Krajský súd sa v celom rozsahu stotožnil so zisteným skutkovým stavom aj jeho právnym posúdením, tak ako ho vykonal správne orgány. Podľa krajského súdu, zo žalobných námietok vyplývalo, že žalobca namietal právne závery daňových orgánov. Podľa súdu Tepláreň ako predávajúci a žalobca ako kupujúci uzavreli dňa 24. augusta 2009 kúpnu zmluvu o predaji nehnuteľností a iného majetku, za ktorý žalobca zaplatil kúpnu cenu. Majetok bol špecifikovaný v prílohe č. 1 a 2 kúpnej zmluvy a protokol o odovzdaní bol spísaný dňa 3. septembra 2009. Následne bola uzavretá zmluva o nájme o spätnom prenájme majetku Teplárne, a.s. od 4. septembra 2011 bezodplatne. Nehnuteľný majetok užívala Tepláreň, a.s. od 5. decembra 1997, ale na listoch vlastníctva nebola vedená ako vlastník. V kúpnej zmluve z 24. augusta 2009 sa neuvádza, že Tepláreň, a.s. spĺňa zákonné podmienky vydržania vlastníckeho práva a ich splnenie deklarovala až osvedčením o vydržaní v notárskej zápisnici N84/10, Nz16460/10 z 11. mája 2010. V notárskej zápisnici nie je uvedený dátum nadobudnutia vlastníckeho práva a jej dodatku z vydržaním. Krajský súd sa stotožnil so záverom správcu dane a žalovaného, že Tepláreň, a.s. nebola právne vlastníkom nehnuteľností a preto nevznikla daňová povinnosť. S tým je zhodný aj prejav vôle žalobcu a Teplárne, a.s. v dodatku č. 2 ku kúpnej zmluve, kde v preambule zmluvy účastníci uviedli, že predmet kúpy netvorí nehnuteľnosti (pozemky a stavby) a vlastnícke právo k nim sa prevádza až podpisom dodatku č. 2, t.j. 11. júna 2010 a preto odpočítanie DPH v III. štvrťroku 2009 nebolo v súlade so zákonom. Z týchto skutočností sa potom odvíja aj posudzovanie ekonomického vlastníctva, ktoré znamenalo právo zdaniteľnej osoby uplatňovať si nárok na výnosy z používania majetku v ekonomických aktivitách a súčasne prijať riziká, ktoré sú s tým spojené. Ak by sa aj predpokladalo, že k prevodu nehnuteľností došlo k 3. septembru 2009, nemožno dospieť k záveru, že žalobca získal ekonomické vlastníctvo. Predmetom zmluvy bol prevod špecifického majetku - vodovod, kanalizácia a iné, na prevádzkovanie ktorého je potrebné osobitné oprávnenie, ktoré však žalobca v septembri 2009 nemal. A keďže na túto ekonomickú aktivitu nemal oprávnenie, nesplnil ani ekonomické vlastníctvo a nemohol si teda uplatniť právo na odpočet DPH. Náhradu trov konania podľa § 250k ods. 1 OSP neúspešnému žalobcovi nepriznal.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonom stanovenej lehote odvolanie, v ktorom žiadal zrušenie rozsudku Krajského súdu v Trenčíne tak, že vec mu vráti na ďalšie konanie pre jeho nezákonnosť podľa § 205 ods. 2 písm. f/ OSP.

Žalobca poukázal na to, že spoločnosť TEPLÁREŇ, a.s. nadobudla vlastnícke právo vydržaním podľa § 134 ods. 1 Občianskeho zákonníka ku dňu 5. decembra 2007. Pokiaľ išlo o notársku zápisnicu na základe, ktorej došlo k predmetnému vydržaniu vlastníckeho práva, tak, táto má len deklaratórny charakter, t.j. vlastnícke právo sa ňou len konštatuje, nevzniká, nemení sa a ani na jej základe nezaniká. Ak notárska zápisnica neobsahoval predpísané náležitosti nie je to jeho chyba. V tejto veci poukázala na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 2Cdo/11/2007, z ktorého vyplýva, že význam osvedčenia spočíva v tom, že príslušná notárska zápisnica je dôkazom o tom, že úkon (vyhlásenie) bol urobený, akým spôsobom a kedy sa tak stalo, pričom pravdivosť toho, čo sa osvedčuje alebo potvrdzuje platí dovtedy, kým nie je dokázaný opak. Právna zástupkyňa žalobcu poukázala na to, že zrejme omylom sa dostal do notárskej zápisnice o vydržaní aj nehnuteľný majetok, vlastnícke právo ku ktorému predávajúci previedol na základe zmluvy z 24. augusta 2009 v znení dodatku č. 1 na kupujúceho, hoci dohodnutá kúpna cena bola uhradená. A preto nie je správny postup krajského súdu keď stroho vykladá len dodatok č. 2 ku kúpnej zmluve bez toho aby bral do úvahy všetky okolnosti, ktoré vzniknutej situácii predchádzali. Dodatok č. 2 ku kúpnej zmluve len odstraňoval chybu, ktorá nastala pri legalizácii vlastníckeho práva spoločnosti TEPLÁREŇ, a.s., kedy táto v rozpore s platným právnym stavom opätovne získala majetok, ktorý už previedla do vlastníctva iného subjektu. Preto je podľa názoru žalobcu výklad práva, ktoré aplikoval na daný prípad žalovaný a krajský súd v hrubom rozpore s právnymi predpismi a výraznou mierou poškodzuje žalobcu na jeho právach. Pokiaľ ide o ekonomické vlastníctvo sú podľa žalobcu nesprávne závery krajského súdu, ktoré pri výklade tohto pojmu použil. Podľa žalobcu ekonomické vlastníctvo znamená právo zdaniteľnej osoby uplatňovať si nároky na výnosy z používania majetku v ekonomických aktivitách a súčasne prijať riziká, ktoré sú s tým spojené, nie samotné reálne užívanie majetku, alebo vlastníctvo oprávnenia na užívanie konkrétneho majetku (t.j. napr. povolenie na prevádzkovanie vodovodu). Skutočnosť, že žalobca nadobudol

ekonomické vlastníctvo majetku k nehnuteľnostiam je podľa žalobcu preukázaná tým, že nehnuteľný majetok prenechal do užívania iného subjektu a je irelevantné, či tak urobil odplatne alebo bezodplatne. Poukázala na rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu SR č. III. ÚS 341/07, I. ÚS 243/07 (výklad právnych noriem) a zásady ústavne konformného výkladu II. ÚS 148/06, III. ÚS 348/06, IV. ÚS 209/07 ako aj Pl. ÚS ČR 33/97 Pl. ÚS 21/96. Zároveň dala do pozornosti súdu aj tú skutočnosť, podľa ktorej žalovaný a ani krajský súd nijako nezohľadnili tú skutočnosť, že ak vzniká daňová povinnosť na jednej strane, na druhej strane vzniká nárok na odpočet dane z pridanej hodnoty. Žalobca taktiež namietal porušenie § 3 ods. 1 zákona č. 563/2009 Z.z. v znení neskorších predpisov, podľa ktorého v daňovom konaní sa postupuje podľa všeobecne záväzných právnych predpisov. Žiadal zmeniť rozsudok krajského súdu tak, že zruší napadnuté rozhodnutie žalovaného z 2. júna 2011, ako aj prvostupňové rozhodnutie správcu dane z 3. februára 2011 a vec mu vráti na ďalšie konanie a zároveň prizná náhradu trov konania vo výške 637,68 euro. Dňa 26. marca 2013 doplnil žalobný návrh o návrh na odklad vykonateľnosti rozhodnutia, pričom tento bol doručený súdu o 09.16 hod. a rozsudok bol vyhlásený toho istého dňa o 09.00 hod.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu poukázal na to, že zo strany žalobcu ide v podstate o tie isté dôvody, ktoré boli predmetom prejednávania na krajskom súde. Žalovaný zotrváva na dôvodoch svojich rozhodnutí v danej veci, ako aj na svojom vyjadrení v žalobe z 30. augusta 2011 a navrhol odvolanie, ako nedôvodné zamietnuť a rozsudok, ako vecne správny potvrdiť.

Najvyšší súd, ako súd odvolací, preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach podaného odvolania a dospel jednoducho k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, v predmetnej veci bol dostatočne zistený skutkový stav veci a vec bola posúdená vecne správne. Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 OSP, keď verejné vyhlásenie rozhodnutia vopred oznámil v súlade s § 156 ods. 3 OSP. Odvolací súd nezistil procesné vady, ktoré by samy o sebe boli dôvodom pre zrušenie rozhodnutia Krajského súdu v Trenčíne. Rozsudok krajského súdu sa podrobne zaoberá skutkovými zisteniami správnych orgánov, námietkami žalobcu, ako aj vyjadreniami správnych orgánov na tieto námietky. Odvolací súd sa preto v plnom rozsahu stotožňuje s dôvodmi prvostupňového rozsudku, ktoré zodpovedajú obsahu spisu a tieto dôvody si odvolací súd osvojuje, ako svoje vlastné.

Najvyšší súd prvostupňový rozsudok podľa § 219 OSP, ako vecne správny potvrdil a súčasne odkazuje na jeho podrobné dôvody vo vzťahu ku všetkým dôvodom podaného odvolania, ktoré sú totožné s dôvodmi samotnej žaloby a s ktorými sa krajský súd náležite po stránke skutkovej aj právnej vysporiadal a odvolací súd nevidí dôvod na zopakovanie vecne správnych dôvodov rozsudku krajského súdu. Podľa § 219 ods. 2 OSP odvolací súd len dopĺňa dôvody prvostupňového rozsudku nasledovne:

Odvolací súd považuje za potrebné poukázať na to, že žalobca, ako nadobúdajúci a spoločnosť TEPLÁREŇ, a.s. uzatvorili dňa 11. júna 2010 dodatok č. 2 ku kúpnej zmluve z 24. augusta 2009, ktorej predmetom bol prevod stavieb uvedených v čl. I. bod 1. dodatku ku zmluve z 24. augusta 2009 a ktorých cena bola určená vo výške 462 033,53 euro. Žalovaný, ako aj správca dane sú oprávnení začať daňové konanie aj bez DPH a že kúpna cena bola zaplatená pred podpisom tejto zmluvy. Z čl. V. bod 1. predmetného dodatku č. 2 z 11. júna 2010 vyplýva, že „1. dodatok č. 2 ku kúpnej zmluve z 24. augusta 2009 je platný odo dňa, kedy sa zmluvné strany dohodnú na celom jeho obsahu, čo vyjadria pripojením svojich podpisov pod text zmluvy. Podpisom sa stáva dodatok ku zmluve pre obe strany záväzný. Vlastnícke právo prechádza k predmetným nehnuteľnostiam prechádza na kupujúceho právoplatným rozhodnutím príslušnej správy katastra.“

Z uvedeného je zjavné, že predmetom prevodu sa stali predmetné nehnuteľnosti (stavby) až dňa 11. júna 2010 a teda v III. štvrtroku 2009 ani právne, ani reálne neprešlo vlastnícke právo na žalobcu. Žalobca následne nemohol previesť, resp. poskytnúť právo užívania predmetných stavieb späť na predávajúceho bezodplatne nájomnou zmluvou na predávajúceho spoločnosť TEPLÁREŇ, a.s. a teda nemohlo dôjsť ani k ekonomickému prevodu vlastníckeho práva.

Na základe vyššie uvedeného a vychádzajúc z rozsudku Krajského súdu v Trenčíne nezostávalo odvolaciemu súdu iné, než rozhodnutie prvostupňového súdu potvrdiť.

Pokiaľ ide o namietané skutočnosti v súvislosti s nálezmi Ústavných súdov, či už Slovenskej republiky alebo Českej republiky, odvolací súd poukazuje, že predmetné rozhodnutia Ústavných súdov sa v uvedených rozhodnutiach zaoberajú výkladom právnych predpisov, čo v tomto prípade nebolo predmetom sporu. Predmetom sporu boli právne úkony medzi žalobcom a spoločnosťou Tepláreň, a.s., ktoré boli podkladom pre správne určenie dane príslušným správcom dane.

Ako nedôvodná sa javí aj námietka žalobcu ohľadom porušenia § 3 ods. 1 zákona č. 563/2009 Z. z. , nakoľko predmetný zákon vstúpil do účinnosti až dňom 1. januára 2012.

O náhrade trov odvolacieho súdneho konania Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol podľa § 224 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP tak, že ich neúspešnému žalobcovi nepriznal a žalovanému neprislúcha ich náhrada zo zákona.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.